

[Formanden.]

Uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til den højtærede Minister for Handel, Industri og Søfart, for at han kan fremsætte det ved Mødets Begyndelse anmeldte Lovforslag.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Fribiger): Jeg skal herved tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov Nr. 262 af 19. December 1936 om Krigs-Ulykkesforsikring for søfarende.*

Ved Loven af 19. December 1936 om Krigs-Ulykkesforsikring for søfarende tilvejebragtes en Ordning, hvorved der i Tilfælde af Krig automatisk var sikret de søfarende eller deres efterladte en særlig Erstatning, der beregnes paa Grundlag af den almindelige Ulykkesforsikringslovgivning af 1933, men med et Tillæg paa 1 900 Kr. til den Aarsindtægt, der danner Grundlaget for Beregningerne, og med et særligt Tillæg til Erstatningen paa indtil 10 000 Kr. Den samlede Enke-Erstatning, der herefter kan opnaas, beløber sig til mindst 20 114 Kr. og højst 35 200 Kr. afhængigt af Børnetallet.

Loven finder ikke Anvendelse for Fiskere, medmindre dette bestemmes ved kgl. Anordning; da Fiskernes Organisationer imidlertid ved Krigens Begyndelse paa Ministeriets Forespørgsel foreslog Spørgsmaalet om en Krigs-Ulykkesforsikringsordning efter Lovens Principper stillet i Bero under Henvisning til, at Fiskerne i paa-kommende Tilfælde kunde faa Erstatning efter den almindelige Ulykkesforsikringslovgivning, er en saadan kgl. Anordning ikke blevet udstedt. Derimod er Krigs-Ulykkesforsikringslovens Principper gennemført baade for færøske Søfolk og Fiskere, idet der efter Indstilling fra Lagtinget og Amtmanden i Thorshavn er blevet udfærdiget en kgl. Anordning af 8. November 1939, hvorefter der sikres Færinger en særlig Krigserstatning, dog med noget mindre Beløb.

Fiskerne, der har en særlig Ordning med Hensyn til deres Ulykkesforsikring, falder altsaa, som jeg meddelte, ikke ind under dette Lovforslag; men Spørgsmaalet er i Gaar fra Repræsentanter for Vestjysk Fiskeriforening og Dansk Fiskeriforening rejst over for mig, og det er min Agt at tage Spørgsmaalet om Fiskernes Forhold op, saa jeg forhaabentlig inden alt for længe kan fremsætte et Forslag her i Tinget angaaende Fiskernes Krigs-Ulykkes-

forsikring, saadan at de kan komme nogenlunde paa Linie med dette Lovforslag.

Loven af 1936 hvilede paa den Forudsætning, at Erstatning gerne skulde kunne udredes af de Præmier, som Rederierne indbetalte til Ulykkesforsikringsforbundet for dansk Søfart, hvori Forsikringerne dækkes. De Erstatninger, Ulykkesforsikringsforbundet maatte udrede i Aarene før Krigen, kunde dækkes ved en Grundpræmie paa 36 Kr. pr. forsikret Mand pr. Aar eller 10 Øre pr. Mand pr. Dag. For imidlertid at dække Erstatningerne i Anledning af de mange krigsforliste Søfolk maatte der kræves meget store Ekstrapræmier, og da der efter den 9. April 1940 blev foretaget en Beregning over, hvilke Præmier der vilde være nødvendige fremefter, hvor Risikoen skulde fordeles paa en langt ringere Forsikringsbestand end normalt, kom man til det Resultat, at man skulde op paa Præmiebeløb svarende til henvend 100 Kr. pr. Mand pr. Dag. Hermed maatte Forudsætningerne for Loven af 1936 siges at være bristet, idet Skibsfarten ikke længere var i Stand til at bære Risikoen, fordi en saa stærkt forhøjet Præmie ikke kunde lægges over paa Fragterne.

Ved de Forhandlinger, der blev optaget om Sagen, maatte det fra Ministeriets Side være en Forudsætning, at der ikke kunde foretages nogen Ændring i de Erstatningsbeløb, der ved Loven af 1936 var sikret de søfarende, fordi disse var sejlet ud i Tilid til, at der — hvis der tilstødte dem noget — var sikret dem eller deres Familie den ved Loven fastsatte Erstatning, og da Søfolkene jo var ganske uden Skyld i den ændrede Situation og stadig var udsat for samme Risiko som hidtil eller snarere for en større Risiko, kunde man ikke gaa den Vej at skære Erstatningen ned. Den eneste Udvej var herefter at lade Statskassen træde hjælpende til, det vil sige at lægge Byrden over paa Samfundet. Denne Udvej maatte siges at være ganske naturlig, naar henses til den Indsats, de søfarende under den hidtil forløbne Tid havde ydet til Gavn for hele det danske Samfund.

Den Ordning, der med Bevillingsmyndighedernes Tilslutning blev truffet, gaar i Hovedtrækkene ud paa, at Rederne efter den 9. April 1940 kun skal betale den ordinære Grundpræmie paa 36 Kr. aarlig pr. Mand for de Skibe, der beskæftiges i den hjemlige Fart, og Ulykkesforsikringsforbundet skal herefter kun hæfte for de Erstat-